

USNESENÍ

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Pazderského a soudkyň Mgr. Magdaleny Bačíkové a Mgr. Magdalény Gargulákové ve věci

žalobkyně: **A. H.**, narozená dne XXXX
bytem XXXX, XXXX
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Petrem Konečným
sídlem Na Střelnici 1212/39, 779 00 Olomouc

proti
žalovaným: 1. **Roman Lang**, narozený dne XXXX
2. **H. L.**, narozená dne XXXX
oba bytem XXXX, XXXX
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Jitkou Nedvídkovou
sídlem Palackého 518/14, 769 01 Holešov

o žalobě z rušené držby

o odvolání žalovaných proti usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 12. dubna 2018, č. j. 6 C 274/2016-85

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Usnesení soudu I. stupně se ve výroku II. mění tak, že žalovaní jsou povinni rovným dílem nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24.185 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Žalovaní jsou povinni rovným dílem nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.568 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným usnesením soud I. stupně výrokem I. žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně vydat žalobkyni klíče od dvoukřídlé brány z kovu a pletiva nacházející se v rohové západní části oplocení pozemku p. č. XXXX v katastrálním území XXXXsousedící se severní stranou oplocení a výrokem II. žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 20.759 Kč k rukám zástupce žalobkyně do 3 dnů od právní moci usnesení.
2. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na výpověď žalobkyně, z níž vyplynulo, že je vlastnící stavby bez č. p./č. e. postavené na pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX(což vyplývá rovněž z výpisu z katastru nemovitostí), přičemž stavba a pozemek jsou obklopeny pozemkem p. č. XXXX, který je ve vlastnictví žalovaných. Žalovaní pozemek zakoupili od J. K. a M. K., jak plyne z kupní smlouvy. Od roku 1997, kdy byla stavba na pozemku p. č. XXXX zkolaudována, žalobkyně do své chaty chodila přes pozemek p. č. XXXX, aniž by jí v tom někdo bránil. Oplocení pozemku p. č. XXXX a bránu (se zámkem) v něm vybudovali její rodiče, brána se zamykala, klíči od zámku žalobkyně po celou tuto dobu disponovala a takto měla zabezpečen přístup ke své nemovitosti. V září 2016 zjistila, že se

nemůže dostat ke své nemovitosti, neboť zámek je vyměněn a brána zamčena. Přes její výzvu jí žalovaní klíče doposud nevydali. Žalovaný ve své účastnické výpovědi uvedl, že při prohlídce pozemku před jeho zakoupením u branky plotu zámek nebyl; žalovaný neví, za jakých okolností došlo k jeho odstranění. Bránu zabezpečili žalovaní tím způsobem, že pořídili nový zámek; klíče od brány mají k dispozici oba žalovaní, žalobkyni je nepředali. Žalovaná ve své účastnické výpovědi potvrdila pravdivost výpovědi žalovaného a doplnila, že na rozdíl od předchozích majitelů nechťejí, aby se přes jejich pozemek chodilo či jezdilo bez jejich souhlasu.

3. Z listinných důkazů soud I. stupně zjistil, že dne 11. 10. 2016 zástupce žalobkyně žalované upozornil, že z jejich strany došlo k narušení pokojného stavu, když vyměnili zámek u brány a žalobkyni znemožnili přístup k její nemovitosti. Vyzval je k obnovení původního stavu tak, že bude vrácen původní zámek nebo budou žalobkyni předány klíče k vyměněnému zámku. V reakci na to žalovaní dopisem ze dne 17. 10. 2016 sdělili, že žalobkyni umožní přístup přes jejich pozemek a vyjmenovali podmínky, za jakých jsou ochotni tak učinit.
4. Následně soud I. stupně uzavřel, že je mezi účastníky nesporné, že žalobkyně je vlastnící stavby bez č. p./č. e. na pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX, její stavba je obklopena oploceným pozemkem p. č. XXXX, jehož vlastníky jsou žalovaní, kteří po nabytí vlastnictví pozemku vyměnili zámek v brance plotu, kterou žalobkyně předtím pokojně používala jako přístup ke své stavbě.
5. Po právní stránce uzavřel, že žalovaní porušili pokojnou držbu žalobkyně ve smyslu § 1003 občanského zákoníku tím, že pořídili k předmětné bráně nový zámek, bránu uzamkli a žalobkyni nepředali klíče. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. usnesení, neboť postačuje, když byla žalobkyně prokázána její pokojná držba práva až do okamžiku vykonání rušebního činu žalovanými. Rušením je nutno rozumět každý čin, který zamezuje držiteli ve výkonu jeho práv. K závěru o rušení držby postačuje i jednorázové konání rušitele.
6. S odkazem na ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal žalobkyni vůči žalovaným plnou náhradu nákladů řízení, neboť měla ve věci plný úspěch. Tyto sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu a odvolání ve věci samé ve výši 2x 2.000 Kč, odměny za zastoupení za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání odvolání, účast u jednání krajského soudu dne 18. 9. 2017, účast u jednání okresního soudu ve dnech 27. 2. 2018 a 12. 4. 2018) ve výši 1.500 Kč za 1 úkon právní služby dle § 9 odst. 1 a § 7 bod 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., paušální náhrady hotových výdajů za tytéž úkony právní služby v celkové výši 1.800 Kč, náhrady cestovních výdajů zástupce žalobkyně za cestu osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6 l nafty na 100 km na trase Olomouc – Zlín a zpět ve výši 507 Kč + 227 Kč a 2x na trase Olomouc – Kroměříž a zpět ve výši 2x (768 Kč + 348 Kč), náhrady za ztrátu času za 12 půlhodin ve výši 1.200 Kč a DPH ve výši 2.909 Kč.
7. Usnesení napadli žalovaní odvoláním, neboť podle nich k porušení pokojné držby nedošlo. Žalovaní nabyli řádně vlastnictví k pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX na základě kupní smlouvy. Přitom byli v dobré víře, že nabyli rovněž vlastnictví k oplocení pozemku. Na bráně vyměnili zámek, neboť chtěli svůj pozemek zabezpečit před vniknutím cizích osob. Nevěděli a ani nemohli vědět, že žalobkyně bránu používá jako přístup ke své nemovitosti. Nadto se ke své nemovitosti mohla dostat jinou cestou. Tedy žalobkyni nijak neomezili, nezamezili jí ve výkonu jejích práv. Že by žalobkyně měla být vlastníkem oplocení, přičemž od roku 2000 užívala bránu v něm pro přístup ke své nemovitosti, se žalovaní dozvěděli až z předžalobní výzvy. Vstup k její nemovitosti byli ochotni umožnit, avšak žalobkyně neakceptovala jejich podmínky. V řízení je velmi podstatné, kdo je vlastníkem oplocení, což však nebylo prokázáno. Dvoukřídlá brána z kovu a pletiva se sice nachází v rohové západní části oplocení, nikoliv však na pozemku p. č. XXXX, ale na pozemku p. č. XXXX, což bylo zjištěno přeměřením hranic pozemku p. č. XXXX a je prokázáno geometrickým plánem

č. 2293-103/2018. Protože se brána nachází na cizím pozemku, nejsou žalovaní ve sporu pasivně legitimováni, neboť nejsou těmi, kteří by měli žalobkyni umožnit vstup k její nemovitosti a vydat klíče. Dle tvrzení žalobkyně žalovaní nejsou vlastníky oplocení a dle zmíněného geometrického plánu pak ani vlastníky pozemku, na kterém se brána nachází. Výrok I. napadeného usnesení je tudíž nevykonatelný, neboť dvoukřídlá brána z kovu a pletiva se ve skutečnosti nachází na pozemku p. č. XXXX, resp. na pozemku p. č. XXXX se žádná dvoukřídlá brána z kovu a pletiva v rohové západní části oplocení nenachází. Uvedené je zřejmé rovněž z přiložené mapy. Žalobkyně neprokázala oprávněnost držby, resp. držbu jako takovou. Od počátku věděla, že pozemek není v jejím vlastnictví. V držbu se vetřela svémocně, vycházejí z toho, že původní vlastníci pozemek a oplocení nepoužívali, a vzhledem k tomu, že žili v Praze, v přístupu jí nebránili. Minimálně od roku 2000, kdy se žalobkyně stala vlastnící stavby na pozemku p. č. XXXX, věděla, že pozemek p. č. XXXX je ve vlastnictví jiné osoby, avšak svévolně a zcela úmyslně se do užívání tohoto pozemku, včetně jeho oplocení, vetřela. Taková držba nemůže požívat ochrany. Žalovaní ve smyslu § 1007 občanského zákoníku namítají, že žalobkyně získala proti nim nepravou držbu. Rozhodnutí soudu I. stupně postrádá prokázání otázky, kdo je skutečným vlastníkem oplocení, kdo je vlastníkem pozemku/ů, na nichž se oplocení nachází, zda na straně žalobkyně vůbec držba vznikla, zda je tato řádná, poctivá a pravá. Soud I. stupně vycházel pouze z tvrzení žalobkyně, aniž by žalobkyně svá tvrzení jakkoli prokázala; k tvrzení žalovaných nepřihlédl. Je-li oplocení ve vlastnictví žalobkyně, jedná se o stavbu neoprávněnou, postavenou bez povolení na cizích pozemcích. Žalovaní zpochybnili, že by se v takovém případě vůbec mohla žalobkyně domáhat ochrany držby, když se domáhá ochrany držby k něčemu, co bylo zřejmě postaveno neoprávněně na cizích pozemcích.

8. Pro případ, že by odvolací soud neakceptoval uvedené argumenty žalovaných a rozhodl ve prospěch žalobkyně, domáhali se toho, aby žalobkyni nebyly přiznány náklady řízení s ohledem na dobrou víru žalovaných, kteří v roce 2016 zakoupili pozemek v domnění, že jim patří i oplocení, a nevěděli, že žalobkyně oplocení, a dokonce i jejich pozemek, nějakým způsobem užívala. Svým jednáním nezavinili vznik sporu. Od počátku žalobkyni nabízeli smírné řešení.
9. Žalobkyně ve vyjádření k podanému odvolání hodnotila napadené usnesení jako správné s tím, že odvolací námitky nesměřují do podstaty sporu. V daném řízení není podstatné, kdo je vlastníkem oplocení. Žalovaní na první pohled museli vidět, že se na pozemku nachází užívaná chata a že k ní majitel musí mít přístup prostřednictvím uzamčené, zjevně používané brány. Žalobkyně má za to, že právo průchodu a průjezdu přes pozemek p. č. XXXX v k. ú. XXXX byl vydržen výkonem tohoto práva, což však může být předmětem jiného sporu. Dvoukřídlá brána sloužila po dobu více než 30 let jako přístupová a příjezdová cesta k chatě. Připomněla (již v žalobě zmiňovaný) způsob nabytí vlastnictví chaty jejími právními předchůdci (rodiči), kterým byl podle tehdejších předpisů před rokem 1989 pozemek p. č. XXXX přidělen náhradou za jiný státem zabraný s povolením zřídit na něm zahradu a následně vystavět i chatu na základě řádného stavebního povolení. Právní předchůdci žalovaných, kterým v rámci restitučních předpisů bylo vlastnictví pozemku p. č. XXXX navraceno, si tohoto byli vědomi, do práv žalobkyně a jejích právních předchůdců spočívajících v právu hospodaření na pozemku nezasahovali. Práci a investicemi právních předchůdců žalobkyně došlo k výraznému zhodnocení původně poměrně bezcenného kamenitého pozemku v důsledku jeho přeměny na kvalitní zahradu se studnou a oplocením, což zjevně zpeněžili při prodeji pozemku žalovaným. Jiný přístup ke svému pozemku a chatě, než přes pozemek p. č. XXXX a předmětnou bránu žalobkyně nemá. Geometrický plán založený do spisu společně s podaným odvoláním považuje žalobkyně za účelový a současně nadbytečný, v odvolacím řízení jako nový důkaz nepřipustný. Poukázala na skutečnost, že žalovaní na jednu stranu uřezali zámeček na bráně, na druhou stranu tvrdí, že brána ani

pozemek, na kterém se nachází, jejich není. Domáhala se potvrzení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení před soudy obou stupňů.

10. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu - dále jen „o. s. ř.“), po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu legitimovanými subjekty (§ 201 o. s. ř.), proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 *a contrario* o. s. ř.), přezkoumal rozhodnutí soudu I. stupně a řízení jeho vydání předcházející (§ 212a odst. 1, odst. 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Z dokazování provedeného soudem I. stupně vyplývá, že žalobkyně je na základě usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 11. 12. 2000, sp. zn. D 738/2000, vlastnící stavby bez č. p./č. e. na pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX, a na základě kupní smlouvy ze dne 27. 1. 2017 s právními účinky vkladu práva ke dni 15. 2. 2017 rovněž pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX. Pozemek p. č. XXXX je ze všech stran obklopen pozemkem p. č. XXXX, jehož vlastníky jsou žalovaní na základě kupní smlouvy ze dne 15. 9. 2016 uzavřené mezi J. K. a M. K. jako prodávajícími a žalovanými jako kupujícími. Minimálně od roku 2000, kdy se žalobkyně stala vlastnící stavby (chaty) na pozemku p. č. XXXX, užívala pro přístup a příjezd ke své chatě dvoukřídlou bránu z kovu a pletiva nacházející se v rohové západní části oplocení pozemku p. č. XXXX sousedící se severní stranou oplocení, a to až do doby, kdy dne 19. 9. 2016 zjistila, že zámek na této bráně byl vyměněn. Novým zámkem bránu opatřili žalovaní poté, co pozemek zakoupili od předchozích vlastníků, za účelem jeho zabezpečení proti neoprávněnému vniknutí cizích osob. Klíče od nového zámku mají v držení pouze žalovaní, žalobkyni je neposkytli (ani přes předžalobní výzvu ze dne 11. 10. 2016).
12. Podle § 176 o. s. ř.: *Ustanovení § 177 až 180 se použijí, je-li z žaloby zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany rušené držby.*
13. Podle § 177 odst. 1 o. s. ř.: *Domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.*
14. Podle § 178 o. s. ř.: *V řízení se soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.*
15. Podle § 180 odst. 1 o. s. ř.: *Ve věci samé rozhoduje soud usnesením.*
16. Podle § 1007 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „o. z.“: *Byl-li držitel z držby vypuzen, může se na vypuditeli domáhat, aby se zdržel dalšího vypuzení a obnovil původní stav. Proti žalobě na ochranu držby lze namítnout, že žalobce získal proti žalovanému nepravou držbu nebo že ho z držby vypudil.*
17. Podle § 1007 odst. 2 o. z.: *Vypuzení z držby práv nastane, když druhá strana odepře plnit, co dosud plnila, když někdo zabrání výkonu práva, nebo již nedbá povinnosti zdržet se nějakého konání.*
18. Podle § 1008 odst. 1 o. z.: *Soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu obrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.*
19. Podle § 987 o. z.: *Držitelem je ten, kdo vykonává právo pro sebe.*
20. Podle § 988 odst. 1 o. z.: *Držet lze právo, které lze právním jednáním převést na jiného a které připouští trvalý nebo opakovaný výkon.*
21. Podle § 989 odst. 1 o. z.: *Vlastnické právo drží ten, kdo se věci ujal, aby ji měl jako vlastník.*
22. Podle § 989 odst. 2 o. z.: *Jiné právo drží ten, kdo je počal vykonávat jako osoba, již takové právo podle zákona náleží, a komu jiné osoby ve shodě s ním plní.*
23. Podle § 1869 o. z.: *Nedělitelné plnění může věřitel požadovat na kterémkoli z několika dlužníků, ledaže z povahy závazku plyne, že dluh může být splněn jen společnou činností dlužníků.*

24. Žalobkyně je ve smyslu § 987, § 988 odst. 1 a § 989 odst. 2 o. z. držitelkou práva cesty (průchodu a průjezdu) ke stavbě na pozemku p. č. XXXX v k. ú. XXXX přes pozemek p. č. XXXX v k. ú. XXXX a dvoukřídlou bránu z kovu a pletiva nacházející se v oplocení pozemku p. č. XXXX, a to v jeho rohové západní části sousedící se severní stranou oplocení. Tím, že žalovaní v září 2016, poté, co zakoupili pozemek p. č. XXXX obklopující stavbu žalobkyně, předmětnou bránu osadili novým zámkem, aniž by klíče k němu poskytli žalobkyni, žalobkyni vypudili z držby práva cesty, jež žalobkyně až do tohoto okamžiku po dobu nejméně od roku 2000 vykonávala.
25. Žalobkyně se tedy ve smyslu § 1007 odst. 1 o. z. důvodně domáhá po žalovaných, aby se zdrželi dalšího vypuzení a obnovili původní stav, čehož lze dosáhnout právě poskytnutím klíčů od zámku k bráně, když takto by byl nastolen původní pokojný stav, tj. že žalobkyně disponuje klíči od zámku k této bráně, přes kterou může realizovat držené právo (průchodu a průjezdu). Rušební čin žalovaných – opatření brány zámkem bez poskytnutí klíčů žalobkyni – lze hodnotit jako vypuzení z držby práva ve smyslu § 1007 odst. 2 o. z., když bylo tímto činem zabráněno výkonu práva žalobkyně – práva cesty. Vypuzení z držby se dopustili oba žalovaní svým jednáním ve shodě, když oba žalovaní přiznávají, že předmětnou bránu opatřili zámkem, což zdůvodňují potřebou ochrany svého majetku před neoprávněným zásahem třetích osob. Oba žalovaní jsou tedy vypuditeli ve smyslu § 1007 odst. 2 o. z., oba jsou ve věci pasivně věcně legitimováni. Vzhledem k charakteru povinnosti – vydání klíčů, bylo namístež zavázat je k jejímu splnění společně a nerozdílně. Protože se jedná o plnění nedělitelné, může žalobkyně ve smyslu § 1869 o. z. požadovat plnění na kterémkoli z žalovaných.
26. Žalobkyně se o svém právu a o osobě, která držbu ruší, dozvěděla dne 19. 9. 2016. Žalobu na ochranu držby podala dne 26. 10. 2016, tedy před uplynutím šestitýdenní lhůty ve smyslu § 1008 odst. 1 o. z.
27. Odvolací námitky nebyly shledány důvodnými.
28. Rozhodné skutečnosti, z nichž byl učiněn shora popsáný závěr o skutkovém stavu, byly prokázány jednak výpisy z katastru nemovitostí, jednak výsledkem žalobkyně. Není tedy pravdivá odvolací námitka, že soud I. stupně vycházel pouze z tvrzení žalobkyně.
29. Podle § 178 o. s. ř. se v řízení soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení. Rušením držby je každé omezování držitele ve výkonu drženého práva (nezáleží, zda také existujícího). Musí mít základ v lidském chování, musí být volní, není však nutné, aby bylo zaviněné, nebo aby vědomě směřovalo k rušení držby. Z tohoto pohledu je nerozhodná pohnutka, která žalované k rušebnímu činu vedla. Tvrzení, že v dobré víře chtěli zabezpečit svůj pozemek proti neoprávněnému vniknutí třetích osob, přičemž o tom, že je brána někým užívána, nevěděli, je z tohoto pohledu nerozhodné. Přesto lze však popřít jejich tvrzení o nevědomosti, resp. nemožnosti vědět, že je brána někým užívána, neboť – jak vyplynulo z účastnické výpovědi žalovaných – žalovaní před koupí pozemku byli na obhlídce, v rámci níž pak nepochybně mohli zjistit, že na pozemku stojí stavba, kdy náhledem do katastru nemovitostí mohli zjistit, kdo je jejím vlastníkem, přičemž mohli (a měli) předpokládat, že za účelem jejího užívání a údržby musí její vlastník nutně užívat pozemek p. č. XXXX pro přístup, příp. příjezd ke stavbě.
30. Ve smyslu § 205a o. s. ř. je v odvolacím řízení nepřipustnou novotou tvrzení, že žalobkyně bránu ani pozemek p. č. XXXX do doby jeho koupě žalovanými neužívala. Dlouhodobé pokojné užívání předmětné brány žalobkyni nebylo žalovanými v průběhu řízení před soudem I. stupně zpochybňováno a bylo prokázáno výsledkem žalobkyně.
31. Námitka, že se žalobkyně ke své chatě mohla dostat také jinou cestou, je ve smyslu § 178 o. s. ř. rovněž nerozhodná. Pro rozhodnutí o žalobě je podstatným zjištění, že byla žalobkyně jednáním žalovaných vypuzena z držby dosud pokojně vykonávaného práva.

32. Pasivní legitimaci ve sporu zakládá akt vypuzení ve smyslu § 1007 odst. 2 o. z. Pasivní legitimaci nezakládá vlastnictví at' už plotu či brány samotné nebo snad pozemku, na němž se předmětná brána nachází. Proto není potřeba se v tomto řízení těmito otázkami - kdo je vlastníkem oplocení, brány, pozemku, na němž se brána fakticky nachází - zabývat. Proto odvolací soud mj. pro jejich nadbytečnost neprovedl důkazy geometrickým plánem a upravenými snímky katastrální mapy, jimiž mělo být prokázáno, že předmětná brána se fakticky nenachází na pozemku p. č. XXXX, nýbrž na pozemku p. č. XXXX (jehož vlastníky žalovaní nejsou), když navíc, resp. především se jedná o důkazní návrhy uplatněné v rozporu s ust. § 205a o. s. ř. Pasivní legitimaci žalovaných zakládá jejich rušební čin spočívající v tom, že žalobkyni dosud pokojně používanou bránu opatřili novým zámekem, aniž by jí předali klíče. Spor se vede o držbu a její rušení, nikoliv o existenci práva k takovému jednání. V řízení soud nezkoumá, zda žalobkyni právo cesty, jehož výkonu žalovaní zabránili, z hlediska hmotného práva skutečně náleží.
33. Nepřípadná je rovněž námitka, že se žalobkyně nemůže domáhat ochrany držby plotu postaveného neoprávněně na cizích pozemcích, neboť žalobkyně se nedomáhá ochrany držby plotu, nýbrž ochrany držby práva cesty (průchodu a průjezdu) přes pozemek p. č. XXXX přes dvoukřídlou bránu v oplocení tohoto pozemku. Zda se jedná o oplocení postavené oprávněně či nikoliv, stejně jako otázka vlastnictví oplocení, je, jak bylo shora konstatováno, irelevantní.
34. Proti žalobě na ochranu držby lze dle § 1007 odst. 1 věta druhá o. z. namítnout, že žalobce získal proti žalovanému nepravou držbu nebo že ho z držby vypudil. Tato námitka má místo jen tam, kde žalobce získal tímto způsobem držbu od žalovaného; že ji tak snad získal od třetí osoby, významné není. Pokud tedy žalovaní argumentují tím, že se žalobkyně svémocně vetřela v držbu vykonávanou předchozími vlastníky pozemku p. č. XXXX, resp. při vědomí, že není vlastníci pozemku, využívala toho, že jeho vlastníci jsou daleko a v užívání formou průchodu a průjezdu jí nebrání, namítají vypuzení z držby ve vztahu k třetí osobě, nikoliv k žalovaným, a taková námitka žalovaným v tomto řízení nepřísluší.
35. Parcelní číslo XXXX uvedené ve výroku usnesení specifikuje oplocení, v jehož rohové západní části se nachází brána, k níž jsou žalovaní povinni vydat žalobkyni klíče. Z uvedeného výroku neplyne, že jde o bránu nacházející se na pozemku p. č. XXXX, nýbrž že se jedná o bránu v oplocení pozemku p. č. XXXX, přičemž již není podstatné, zda toto oplocení ve všech svých částech přesně kopíruje hranice pozemku p. č. XXXX. Není správný výklad učiněný žalovanými, že jím výrok I. napadeného usnesení fakticky žádnou povinnost neukládá.
36. Napadené usnesení je v meritorním výroku I. věcně správné, proto jej odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
37. Co se týče o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že dle § 142 odst. 1 o. s. ř. přísluší ve věci plně úspěšné žalobkyni, která ve lhůtě nejméně 7 dnů před podáním návrhu na zahájení řízení zaslala žalovaným výzvu k plnění ve smyslu § 142a odst. 1 o. s. ř., vůči žalovaným nárok na plnou náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování práva. V tomto směru odvolací soud neshledal ve věci důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by ve smyslu § 150 o. s. ř. žalobkyni náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti nepřiznal.
38. Žalovaní se aplikace ust. § 150 o. s. ř. domáhají s tvrzením, že vznik sporu nezavinili. Opak je však pravdou. Žalovaní narušili pokojný stav umístěním zámku na bránu, kterou žalobkyně do té doby dlouhodobě pokojně užívala k výkonu práva cesty (nerozhodno, zda existujícího), aniž by žalobkyni předali od této brány klíče. Protože na výzvu k obnovení původního stavu – vydání klíčů k nově umístěnému zámku - žalovaní reagovali odmítavě, zavinili vznik tohoto sporu. Případná nevědomost žalovaných o užívání zakoupeného pozemku (a jeho oplocení)

žalobkyní, je, jak bylo již shora vysvětleno, v rámci řízení o žalobě pro vypuzení z držby nerozhodná. Výše již byl vyjádřen názor odvolacího soudu k námitce žalovaných, že nemohli vědět, že žalobkyně používá bránu jako přístup ke své nemovitosti.

39. Ve smyslu § 137 odst. 1, 2, 3 písm. a) o. s. ř. náklady řízení žalobkyně činí celkem 24.185 Kč a sestávají z:
- odměny za zastoupení advokátem stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), dle § 9 odst. 1, § 7 bod 4 ve výši 1.500 Kč za jeden úkon právní služby, přičemž zástupce žalobkyně učinil v řízení celkem 8 úkonů právní služby: (1) převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a/, (2) jednoduchá výzva k plnění dle § 11 odst. 2 písm. h/, (3) návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d/, (4) odvolání proti rozhodnutí ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. k/, (5) účast na jednání před odvolacím soudem dne 18. 9. 2017 v čase 13:00 - 13:56 hod. dle § 11 odst. 1 písm. g/, (6) účast na jednání před soudem prvního stupně dne 27. 2. 2018 v čase 8:00 - 8:55 hod. dle § 11 odst. 1 písm. g/, (7, 8) účast na jednání před soudem prvního stupně dne 12. 4. 2018 v čase 8:10 - 10:35 hod., tj. 2x započaté 2 hodiny dle § 11 odst. 1 písm. g/; za což mu přísluší odměna ve výši 11.250 Kč (7,5x 1.500 Kč). Zástupci žalobkyně naopak nepřísluší odměna za písemné podání ze dne 18. 12. 2017, neboť se nejedná o písemné podání ve věci samé, nýbrž toliko odstranění vad žaloby,
 - náhrady hotových výdajů advokáta dle § 2 odst. 1, § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu v paušální výši 300 Kč za každý ze shora popsanych úkonů právní služby, tj. celkem 2.400 Kč (8x 300 Kč),
 - náhrady cestovních výdajů zástupce žalobkyně jednak v souvislosti s cestou ze sídla advokátní kanceláře v Olomouci k jednání odvolacího soudu ve Zlíně dne 18. 9. 2017 a zpět v délce 2x 65 km = 130 km osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,9 l motorové nafty na 100 km (dle předloženého technického průkazu) při ceně nafty 28,60 Kč / 1 l dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 440/2016 Sb. a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,90 Kč / 1 km dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 440/2016 Sb., tj. 219 Kč cena PHM, 507 Kč sazba základní náhrady; jednak v souvislosti s cestou ze sídla advokátní kanceláře v Olomouci k jednání prvostupňového soudu v Kroměříži a zpět ve dnech 27. 2. 2018 a 12. 4. 2018 v délce 4x 48 km = 192 km osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,9 l motorové nafty na 100 km (dle předloženého technického průkazu) při ceně nafty 29,80 Kč / 1 l dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb. a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 4 Kč / 1 km dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., tj. 338 Kč cena PHM, 768 Kč sazba základní náhrady, cestovní výdaje celkem 1.832 Kč (219 Kč + 507 Kč + 338 Kč + 768 Kč),
 - náhrady za čas, který advokát proměškal v souvislosti s poskytnutím právní služby cestou ze sídla advokátní kanceláře v Olomouci k jednáním soudů ve Zlíně a Kroměříži a zpět v délce 4 půlhodiny Olomouc – Zlín – Olomouc a 2x 4 půlhodiny Olomouc – Kroměříž – Olomouc, tj. 12x 100 Kč = 1.200 Kč, dle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 AT,
 - náhrady za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad ve výši 3.503 Kč (21 % z částky 16.682 Kč, přičemž 16.682 Kč = 11.250 Kč + 2.400 Kč + 1.832 Kč + 1.200 Kč),
 - náhrady za zaplacený soudní poplatek za návrh na zahájení řízení ve výši 2.000 Kč a za odvolání proti rozhodnutí ve věci samé ze dne 8. 11. 2016, č. j. 6 C 274/2016-24, ve výši 2.000 Kč, tj. celkem 4.000 Kč.
40. Protože poměr účastenství žalovaných na věci je stejný, jsou ve smyslu § 140 odst. 1 věta druhá o. s. ř. povinni nahradit žalobkyni náklady řízení rovným dílem.
41. Protože nákladový výrok soudu I. stupně není správný, odvolací soud jej podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. *per analogiam* změnil tak, že žalovaní jsou povinni rovným dílem nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24.185 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.).

42. Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. vznikl v odvolacím řízení plně úspěšné žalobkyni vůči žalovaným nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení. Tyto sestávají z:
- odměny za zastoupení ve výši 1.500 Kč za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 1, § 7 bod 4 AT spočívající v účasti na jednání před odvolacím soudem dne 11. 10. 2018 v čase 13:00 - 13:36 hod. dle § 11 odst. 1 písm. g/ AT. Odvolací soud zástupci žalobkyně nepřiznal odměnu za písemné vyjádření k odvolání žalovaných učiněné podáním doručeným odvolacímu soudu dne 11. 10. 2018. Tento úkon právní služby nepovažuje odvolací soud za účelný, byl-li odvolacímu soudu doručen v den konání jednání dne 11. 10. 2018, neboť jeho obsah mohl být sdělen v průběhu jednání samotného konaného též den. Odvolání žalovaných, k němuž se žalobkyně takto vyjadřovala, jí (resp. jejímu zástupci) přitom bylo doručeno již dne 8. 6. 2018,
 - náhrady hotových výdajů advokáta dle § 2 odst. 1, § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu v paušální výši 300 Kč za shora uvedený úkon právní služby,
 - náhrady cestovních výdajů zástupce žalobkyně v souvislosti s cestou ze sídla advokátní kanceláře v Olomouci k jednání odvolacího soudu ve Zlíně dne 11. 10. 2018 a zpět v délce $2 \times 65 \text{ km} = 130 \text{ km}$ osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,9 l motorové nafty na 100 km (dle předloženého technického průkazu) při ceně nafty 29,80 Kč / 1 l dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb. a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 4 Kč / 1 km dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., tj. 229 Kč cena PHM, 520 Kč sazba základní náhrady; cestovní výdaje celkem 749 Kč,
 - náhrady za čas, který advokát proměškal v souvislosti s poskytnutím právní služby cestou ze sídla advokátní kanceláře v Olomouci k jednání soudu ve Zlíně a zpět v délce 4 půlhodiny tj. $4 \times 100 \text{ Kč} = 400 \text{ Kč}$, dle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 AT,
 - náhrady za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad ve výši 619 Kč (21 % z částky 2.949 Kč, přičemž $2.949 \text{ Kč} = 1.500 \text{ Kč} + 300 \text{ Kč} + 749 \text{ Kč} + 400 \text{ Kč}$), a činí celkem 3.568 Kč.
43. Stejně jako prvostupňové náklady řízení, i ty odvolací jsou s ohledem na ustanovení § 140 odst. 1 věta druhá o. s. ř. žalovaní povinni nahradit rovným dílem ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Zlín 11. října 2018

JUDr. Robert Pazderský v. r.
předseda senátu